

z 20. února 1920 č. 142 Sb. a prov. nař. ze 4. května 1920 č. 346 Sb. důchod vdovský.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad odpiraje st-lce nárok na důchod vdovský, opřel svoje rozhodnutí o právní názor, že vdově po válečném poškozenci, která s manželem padlým ve válce nežila v době jeho úmrtí ve společné domácnosti a které proti němu nepříslušel nárok na placení alimentů, nepřísluší nárok na důchod vdovský.

Nss tento právní názor nesdílí. Generální předpis o tom, komu přísluší nárok na důchod vdovský, jest obsažen v § 13 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb., kterýžto předpis nutno vykládati v souvislosti s cit. tam § 1 zák. z 8. dubna 1919 č. 199 Sb. o organisaci péče o válečné poškozence. Předpis § 13. zák. č. 142 praví všeobecně, že důchod vdovský přísluší vdově po padlém nebo zemřelém manželu, u něhož jsou splněny podmínky § 1. lit. a) zák. č. 199/1919, a za těchže podmínek manželce nezvěstného a vdově po invalidovi, nebylo-li zjištěno, že smrt nastala z jiného důvodu, nežli jest naznačen v uvedeném ustanovení zákonném. Nějaké omezení nároku vdovy, zejména v tom smyslu, jak mu jej příkládá žal. úřad, z předpisu § 13 cit. zák. nevyplývá.

Bližší určení pojmu válečného poškozence hledati jest pak v § 1 zák. č. 199/1919, jenž prohlašuje za válečné poškozence i pozůstalé po zemřelých nebo nezvěstných osobách uvedených pod lit. a), na jejichž výživu tyto osoby za života byly p o z á k o n u povinny přispívati. Z toho plyne, že nárok vdovy po padlém manželu ve smyslu § 13 zák. č. 142/1920 nezávisí podle uvedených předpisů zák. na tom, zda vdova s padlým manželem svým svého času žila ve společné domácnosti, nýbrž toliko na tom, zda jí příslušel vůči němu nárok na alimenty podle ustanovení o. z. o. S tímto výkladem souhlasí ostatně také úplně předpis § 18 zák. č. 142/1920, jenž praví výslovně, že nežila-li vdova s manželem v době jeho úmrtí ve společné domácnosti, nesmí důchod vdovský převyšovati částky, kterou manžel byl by povinen přispívati na její výživu. Podle tohoto ustanovení připouští zák. výslovně nárok na vdovský důchod i pro případ, že vdova se svým manželem v době jeho úmrtí nežila ve společné domácnosti, a omezuje toliko výši důchodu pro ty případy, ve kterých vdově přísluší z nějakého exekučního titulu nárok na určitou výši alimentů.

Prov. nař. ze 4. května 1920 č. 346 Sb. pak v § 18 konstatuje jako další konsekvenci, že vdově takové nárok na vdovský důchod nepřísluší vůbec, byl-li manžel uznán za nepovinna přispívati na její výživu.

Nař. rozhodnutí, jež založeno jest na nesprávném výkladu zák., bylo podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4026.

Nemocenské pojišťování (Slovensko): Okr. nemoc. pokladna je povinna nahraditi veř. nemocnici útraty anřirabického léčení svého členu.

(Nález ze dne 14. řijna 1924 č. 17607.)

V ě c: Zemská úřadovna pro pojišťování dělníků na Slovensku proti župnímu úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši o náhradu léčebných útrat.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : — — —

Není mezi stranami sporu o tom, že Štěpán P., truhlářský učeň, o jehož antirabické profylaktické léčení ve všeob. veř. státní nemocnici (Pasteurově ústavu) na Král. Vinohradech šlo, byl osobou, podléhající nemoc. pojistné povinnosti. Ustanovení, podle kterého by byla okr. nemoc. pokladna na Slovensku povinna hraditi léčebné útraty veř. nemocnici za pojištěnce obligatorní nemoc. pojistné povinnosti podrobené, obsahuje čl. XIX/1907 v § 59, dle něhož za nemocné, kteří jsou ošetřováni ve veř. nemocnicích, nese ošetřovací útraty okr. nemoc. pokladna a to za dobu 4 neděl dle poslední třídy, a za další dobu nemocenské za podmínek tam blíže uvedených. Na tomto stanovisku stojí obě sporné strany. Žal. úřad tím, že se dovolává oběžníku býv. uh. min. vnitř. č. 126.760/1903 a nař. býv. stát. pojišťovacího úřadu ze 13. listopadu 1907 č. 2147 z r. 1907, které reprodukuji obsah § 59 zák. čl. XIX/1907.

Na tomto stanovisku stojí i stížnost, uznávajíc, že výlohy za ošetřování jmenovaného by musila zásadně nésti okr. dělníky pojišťující pokladna ve Spišské Nové Vsi. Avšak stížnost vymýká se této povinnosti poukazujíc na § 3 a § 8 zák. čl. XXI z roku 1898, dle nichž léčebné útraty z polovice hradí krajinská základina pro ošetřování nemocných.

Tento názor však nss nemohl uznati důvodným. Neboť § 206 zák. čl. XIX z r. 1907 zachoval, pokud jde o pojištěnce podléhající obligatornímu pojištění, v platnosti jen ustanovení § 9 zák. článku XXI z r. 1898, v němž se uvádí, že útraty za ošetřování osob ve veř. nemocnicích, a to takových osob, které jsou duševně choré, hradí stát. Že by však šlo v daném případě o osobu duševně chorou, to žal. úřad v nař. rozhodnutí vyvrátil a stížnost ani nepopírá, naopak ze správních spisů a stížnosti vysvítá, že není na sporu, že jde o osobu nemocnou ve smyslu cit. § 49 zák. čl. XIX z r. 1907. Vzhledem k tomu, že tento předpis neuvádí, že by okr. nemoc. pokladna byla povinna hraditi jen polovici zmíněných ošetřovacích nákladů ve veř. nemocnici, odpovídá nař. rozhodnutí zákonu a stížnost jest, poněvadž stojí na stanovisku, že okr. nemoc. pokladna je povinna hraditi jen polovici těchto nákladů, neodůvodněna.

Bylo ji tudíž zamítnouti.

Č. 4027.

Stavby výhod požívající: I. O jednotlivých stadiích řízení a o postavení stran podle cis. nař. ze 16. října 1914 č. 284 ř. z.

Živnostenské právo: O způsobilosti cizozemského těžářstva k výkonu živnosti.

Řízení před nss - em: Proti nečinnosti správního úřadu není stížnosti na nss.

(Nález ze dne 14. října 1924 č. 17687.)